

President: JOAN BOSCH I ROURA.
Vicepresident: JOAN VALL I CLARA.
Consell d'Administració: ISABEL BOSCH I PI, JORDI BOSCH I ROURA, DAVID MARCA I CAÑELLAS, JOAN RIBAS I FEIXAS I ESTEVE VILANOVA I VILA.

Comissió Permanent del Consell Editorial: NARCÍS-JORDI ARAGÓ (President), JOAN BOSCH (Vicepresident 1r), JOAN VILLARROYA (Vicepresident 2n), JOAN BALLESTER, ISABEL BOSCH, JORDI BOSCH, PEP COLLELLEDMONT, ROSA FONT, JAUME OLIVERAS, JOAN RIBAS, LLORENÇ SOLDEVILA I ESTEVE VILANOVA. **Defensor del Lector:** PEP COLLELLEDMONT I OLIVA (defensor@elpunt.cat).

Directors Generals: ANNA MARIA RIBAS (Gestió) i EMILI GISPERT (Continguts).
Subdirector General de continguts: JORDI GRAU.
Directors Comercials: SANTI AMORES (El 9), JORDI CANTÓ (El Punt.cat), XEVI ESTEVA (Agències), SARA MASSANAS (Organització), EVA NEGRE (Presència) i CRISTINA TAULATS (Equips locals).
Administració: CARMÉ BOSCH. **Compres:** LLUÍS CAMA. **Distribució:** CONCEPCIÓ CASALS.
Màrqueting: TONI COROMINAS. **Recursos Humans:** MIQUEL FUENTES. **Finances:** MANEL GÓMEZ. **Serveis al Lector:** CARLES GRI. **Sistemes d'Informació:** JOSEP MADRENAS. **Relacions Institucionals:** XAVIER PAJARES. **Comunicació:** ALBERT PARÍS. **Difusió:** EDUARD VILLACÉ.

Director: EMILI GISPERT I NEGRELL.
Directors Adjunts: MIQUEL RIERA (Comarques Gironines), FERRAN ESPADA (Edicions), JORDI CAMPS (Tancament), GERMÀ CAPDEVILA (Catalonia Today), MANUEL CUYÁS (Sèries), JORDI GRAU (Opinió), TONI MUÑOZ (Apunts i Consell Editorial), XEVI SALA (Informació General), PEP RIERA (El 9), ENRIC SERRA (El Punt.cat) i JOAN VENTURA (Presència).
Redactors en Cap: JORDI MOLINS, RICARD PALOU, JOAN RUEDA I TURA SOLER.

LA TRIBUNA

Cesc Batlle

Enginyer industrial i MBA

Mercaders de la confusió

El 2009 Gallup va preguntar als americans si creien que s'estava informant adequadament dels riscos de l'escalfament global, o si estaven essent exagerats, i un 41% van contestar que creien que s'estava exagerant. Però això ocorria dos anys després que l'IPCC, el grup d'experts que col·laboren sota el guiatge de les Nacions Unides i que aplega els millors científics ambientals del món, establís categòricament que l'escalfament és real i és capaç de canviar per sempre el planeta. O, com molt més lapidàriament em va dir un dels catedràtics, líder en aquest camp al nostre país: "Avui només poden qüestionar l'escalfament global els analfabets". Quin és, doncs, l'origen d'aquesta "esquizofrènia"?

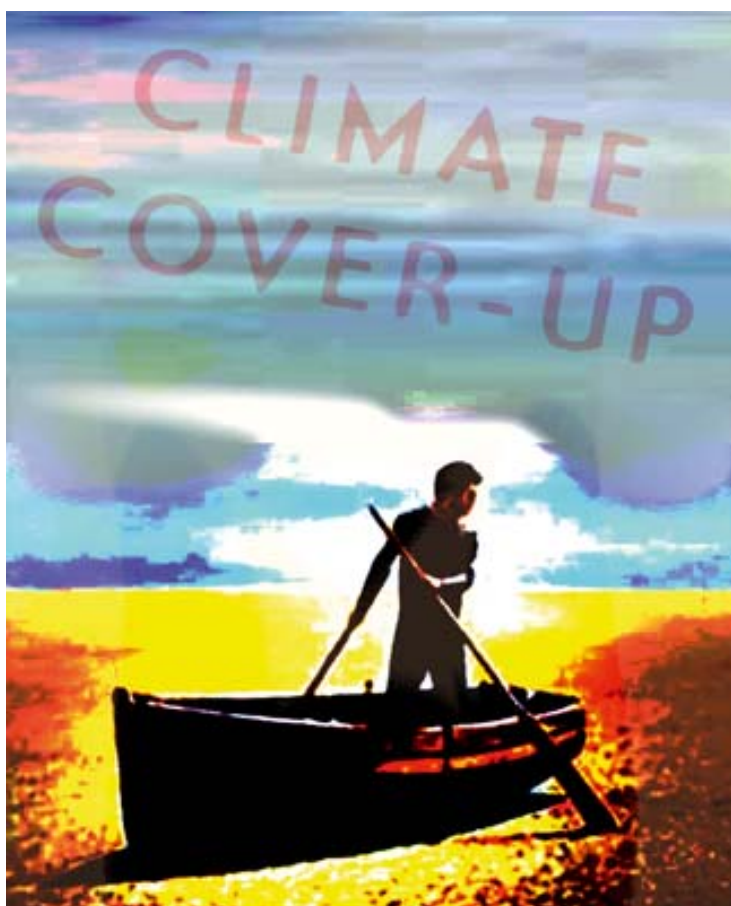
Aquest és precisament el tema de *Climate Cover-Up*, de James Hoggan. Ell és un professional de les relacions públiques que un bon dia es va adonar que hi ha una campanya constant, global i molt ben organitzada, per a negar o generar confusió sobre l'escalfament global, a fi de diferir el màxim possible qualsevol acció de la societat per a combatre'l. Llavors va decidir que la seva contribució seria escriure aquest llibre, on s'exposa la multitud de tàctiques emprades, i crear la plana web www.Desmogblog.com,

on s'exposen tots els components d'aquesta campanya de manipulació tan aviat com es coneixen.

Què qui hi ha al darrere? Doncs tots aquells que tenen quelcom a perdre amb els canvis que ens caldrien: empreses de carbó, del petroli, generadores d'electricitat, etc. Entre d'altres, el llibre esmenta com del 1998 al 2003, la indústria del petroli es va gastar 420 milions de dòlars als EUA en activitats de *lobby* i Exxon Mobil sola se'n va gastar 60. Estem parlant, doncs, de quantitats de diners importants que realment poden comprar coses i contractar molta gent molt professional i capaç.

Un exemple: la *neteja* del carbó. Darrerament es parla amb gran entusiasme del *carbó net*, cosa que suposadament s'aconseguiria a través d'una tecnologia que capturaria el CO₂ de les emissions de la crema de carbó abans que sortissin de les xemeneies de les plantes. La idea és atractiva, però a banda de què fer amb les muntanyes literals de CO₂ que caldria emmagatzemar en un lloc o l'altre, aquesta tecnologia avui no existeix, i és, com a mínim, a 25 anys que pugui ser utilitzada. En altres paraules, avui només serveix per a guanyar temps, i crear la ficció que es farà quelcom, mentre no es fa res.

Amb 40 d'aquests milions de

PEP DUIXANS

Darrerament es parla amb gran entusiasme del 'carbó net', tot i que falten 25 anys per arribar-hi

lobbying es va contractar un grup de relacions públiques, i es va engegar una campanya coincident amb les eleccions que va guanyar l'Obama (amb equips de propaganda presents a tots els mítings de tots els candidats repartint prospectes, gorres i samarretes amb la inscripció "carbó net";

amb campanyes d'*e-mails* als candidats demanant-los suport al "carbó net"; etc.). El resultat va ser que tots els actes de campanya estaven plens de gent adornada amb alguna de les indumentàries de "carbó net", que, subseqüentment, sortien a la cobertura que els mitjans feien dels esdeveniments, i que tots els candidats, inclòs Obama, van acabar incorporant el "carbó net" al seu programa.

El 2007, quan es preguntava als americans si donaven suport o rebutjaven l'ús de carbó per a generar electricitat, un 46% hi donaven suport i un 50% ho rebutjaven. A finals del 2008 els percentatges havien canviat a 72/22: més de la meitat dels que s'hi oposaven havia canviat de parer. Això suposa haver canviat completament les regles del joc i haver assegurat la "licència" social per a seguir cremant carbó per molts anys. Quin no serà el valor econòmic d'aquest guany per als patrocinadors?

La campanya doncs, dona excel·lents rèdits, i només cal preveure que s'intensificarà conforme les noves dades sobre l'escalfament vagin empitjorant. L'única protecció possible és la vigilància més crítica que puguem exercir quan ens posin al davant informacions referents al canvi climàtic: és crucial que sapiguem evitar els paranys dels mercaders de la confusió.

La reafirmació nacional, paradigma del 28-N

Ferran Espada

Després del 28-N m'atreveixo a dir que CiU ha aglutinat tot l'ampli ventall de vot de reafirmació nacional. El seu ampli electorat per començar, sens dubte, però també part d'aquell que és netament independentista però que no ha vist en les diverses opcions independentistes una garantia de vot útil per a la reafirmació nacional. En bona

part per la fragmentació d'opcions independentistes, i pel desgast d'ERC fruit de les constants disputes internes i de la dificultat de fer entendre al seu electorat tradicional la convivència del pacte amb els socialistes en plena ofensiva espanyolista. Així com vot del PSC que ha anat a parar a CiU fruit d'aquest mateix paradigma. No es pot confondre construcció nacional i reafirmació nacional. La construcció nacional requereix moments de reafirmació

nacional, però no és el mateix. Hi ha moments de greu crisi com l'actual en què els problemes socioeconòmics se superposen als d'abast identitari. I és en aquests moments que la ciutadania aposta per forces estables que responguin al mínim denominador dels interessos comuns. Els que creuen en el PSC que sense fer res més que un canvi de cares el partit recuperarà la centralitat farien bé d'analitzar amb més profunditat els resultats electorals. És

cert que Catalunya és un país complex i divers, però el mar que suposa el centre sociològic de Catalunya s'ha mogut cap al sobiranisme i mentre CiU ha sabut copsar-ho i mantenir ferm el timó —no sé si aquell que el pare d'Artur Mas li ha regalat—, el PSC ha perdut la brúixola navegant, segurament no a la deriva, però sí sense rumb fix. I paradoxalment les grans onades que s'han creat han fet trontollar ERC. No es tracta que el PSC s'hagi de tornar independentis-

ta ni que hagi de fer president del govern espanyol un candidat del PP en comptes d'un del PSOE. Sinó que pugui participar de forma natural en aquells consensos de país que permeten defensar els interessos d'una gran majoria de catalans davant d'una ferotge construcció nacional espanyola en la qual el PSOE ha perdut la batalla i fa d'escuder del PP. Simplement, que un ciutadà o ciutadana d'esquerres pugui reafirmar-se nacionalment també en el PSC.